

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 282/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. augusta 2010 predbežne prerokoval sťažnosť K. S., V., zastúpeného advokátom JUDr. F. B., Ž., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 329/2004 a jeho medzitýmnym rozsudkom z 2. júna 2008, ako aj jeho rozsudkom z 24. júna 2009 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 284/2008 a jeho rozsudkom zo 17. februára 2009, ako aj jeho postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 298/2009 a jeho rozsudkom z 26. januára 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2010 doručená sťažnosť K. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho

základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 329/2004 a jeho medzitýmny rozsudkom z 2. júna 2008 (ďalej len „medzitýmny rozsudok“), ako aj jeho rozsudkom z 24. júna 2009 (ďalej len „rozsudok z 24. júna 2009“), postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 284/2008 a jeho rozsudkom zo 17. februára 2009 (ďalej len „rozsudok krajského súdu zo 17. februára 2009“), ako aj jeho postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 298/2009 a jeho rozsudkom z 26. januára 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 26. januára 2010“).

Zo sťažnosti a z predloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ podal 28. októbra 2004 okresnému súdu žalobný návrh proti obchodnej spoločnosti K., spol. s r. o... na *„určenie pracovného úrazu a o náhradu škody z pracovného úrazu“*. Okresný súd medzitýmny rozsudkom určil, že základ nároku na náhradu škody z pracovného úrazu sťažovateľa nie je daný, pretože nemal jednoznačne preukázané, *„akým spôsobom navrhovateľ spadol, či skutočne spadol na hlavu alebo inú časť tela a či v dôsledku tohto pádu utrpel úraz hlavy, z ktorého by bolo potom možno skúmať, či následkom tohto úrazu nastalo krvácanie do mozgu a vznik epidurálneho hematómu“*.

Sťažovateľ proti označenému medzitýmny rozsudku okresného súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom zo 17. februára 2009 tak, že odvolaním napadnutý medzitýmny rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, čo podľa sťažovateľa zdôvodnil iba tým, že *„preskúmal napadnutý rozsudok, pričom nezistil žiadne pochybenie... pritom sa vôbec nezaoberal dôvodmi uvádzanými v odvolaní navrhovateľa, ba dokonca ani len s námietkou o rozpornosti záverov predložených odborných posudkov“*.

Následne okresný súd rozsudkom z 24. júna 2009 žalobný návrh sťažovateľa zamietol *„z dôvodov ako ich uviedol v medzitýmnom rozsudku“*. Sťažovateľ podal odvolanie aj proti tomuto rozsudku, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom z 26. januára 2010 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti medzitýmnému rozsudku, rozsudku z 24. júna 2009, ako aj proti obom napadnutým rozsudkom krajského súdu. Krajská prokuratúra v Žiline vybavila podnet sťažovateľa prípisom č. k. Kc 12/10-7 z 24. marca 2010, v ktorom sa stotožnila so závermi všeobecných súdov, „*nakoľko vraj navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno*“.

Opakovaným podnetom z 19. apríla 2010 sa sťažovateľ opäť domáhal podania mimoriadneho dovolania, avšak bez uvedenia nových skutočností, čo konštatovala aj generálna prokuratúra v prípise sp. zn. VI/2 Pz 202/10 z 27. mája 2010, ktorým sťažovateľovi oznámila, že opakovanému podnetu nevyhovuje.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti v náleze vyslovil:

„1. Právo navrhovateľa na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v konaní vedenom pred Okresným súdom v Žiline pod č. k. 7 C/329/2004 a pred Krajským súdom v Žiline pod č. k. 5 Co/284/2008 a č. k. 5 Co/298/2009, porušené bolo.

2. Rozsudky Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co/284/2008 a č. k. 5 Co/298/2009 a Okresného súdu v Žiline č. k. 7 C/329/2004 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline a Okresný súd v Žiline sú povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť právnemu zástupcovi navrhovateľa JUDr. F. B...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou v prvom rade domáha vyslovenia porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 329/2004 a jeho medzitýmnm rozsudkom, ako aj jeho rozsudkom z 24. júna 2009.

Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmavať napadnutý postup okresného súdu, ako aj jeho oba napadnuté rozsudky, keďže proti nim bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil, t. j. o odvolaní proti napadnutému medzitýmnm rozsudku okresného súdu rozhodoval krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 5 Co 284/2008 zo 17. februára 2009 a o odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu z 24. júna 2009 rozhodol krajský súd rozsudkom z 26. januára 2010. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľ sa napokon domáha vyslovenia porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod

sp. zn. 5 Co 284/2008 a jeho rozsudkom zo 17. februára 2009, ako aj jeho postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 298/2009 a jeho rozsudkom z 26. januára 2010.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd zistil, že rozsudok krajského súdu zo 17. februára 2009 bol sťažovateľovi doručený 23. apríla 2009 a rozsudok krajského súdu z 26. januára 2010 bol sťažovateľovi doručený 1. marca 2010. Konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 7 C 329/2004 bolo právoplatne skončené 2. marca 2010, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu z 24. júna 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 26. januára 2010. Sťažovateľ však podal sťažnosť adresovanú ústavnému súdu na poštovú prepravu až 18. júna 2010. Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť bola ústavnému súdu doručená po uplynutí lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že sťažovateľ zrejme počítal lehotu na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od doručenia prípisu generálnej prokuratúry sp. zn. VI/2 Pz 202/10 z 27. mája 2010, ktorým bol vybavený jeho opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy. Preto podnet na podanie mimoriadneho dovolania nemá na plynutie lehoty

uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv (napr. I. ÚS 209/03, I. ÚS 203/2010).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. augusta 2010